

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ 5^{ης} ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ **χαιρετίζει τα χιλιάδες μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, όλες τις συντρόφισσες και στους συντρόφους **που πήραν μέρος στις μαζικές διαδικασίες** αυτής της περιόδου. Με την μαζική τους συμμετοχή αποδείχτηκε ότι το πολιτικό ρεύμα της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα έχει βάθος και αντοχή. Αποδείχτηκε ότι υπάρχουν σημαντικές δυνατότητες να μπούμε σε μια νέα φάση συγκέντρωσης κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων για τις μεγάλες κοινωνικές και πολιτικές αναμετρήσεις που έρχονται. Να μπει σφήνα στην αντιδραστική αναμόρφωση του αστικού πολιτικού συστήματος μέσω και της θετικής ανταπόκρισης ενός ευρύτερου πολιτικού δυναμικού, που επιμένει αντικαπιταλιστικά, επαναστατικά σε ανεξαρτησία από ρεφορμιστικά και νεορεφορμιστικά σχέδια. **Οργανώνουμε, με όλες τις δυνάμεις μας, μια πλατιά εξόρμηση στο λαό, με τις Θέσεις και το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τις μάχες που έρχονται και για τις επερχόμενες εκλογές.**

Απέναντί μας έχουμε τον δολοφονικό καπιταλισμό της εποχής μας, τις κυβερνήσεις του, την ΕΕ, το ΝΑΤΟ, τους ιμπεριαλιστικούς συνασπισμούς. Έχουμε την κρίση που επανέρχεται και τα νέα «μνημόνια» - σύμφωνα σταθερότητας που ετοιμάζουν. Έχουμε το απαίσιο πρόσωπο του πολέμου. Έχουμε την καταστροφή του πλανήτη που απειλεί την ζωή μας... Με αυτούς θέλουμε να αναμετρηθούμε σε όλη τη γραμμή της αντίδρασης, σε όλα τα μέτωπα πάλης. Γι' αυτό διαχωριζόμαστε από το συμβιβασμό και την ενσωμάτωση του ρεφορμισμού. Γι' αυτό σηκώνουμε ξανά την κόκκινη σημαία τη επανάστασης και της ανατρεπτικής ενότητας της εργατικής τάξης, όλων των εργαζομένων, της νεολαίας, με τη συμβολή των μαχόμενων δυνάμεων της αριστεράς.

Γι' αυτό η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει κάλεσμα:

- Προς τους εργάτες και εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τη νεολαία, τη φτωχή και μεσαία αγροτιά, την μαχόμενη διανοήση. **Ο λαός σώζει τον λαό.** Μην κοιτάμε στην Βουλή, τις κοινοβουλευτικές λύσεις, τους νέους και παλιούς «σωτήρες». Μόνο με την οργάνωση, τον αποφασιστικό αγώνα, με ένα **μαζικό μαχητικό κίνημα ανατροπής** μπορούμε να δούμε άσπρη μέρα. Για νικηφόρους εργατικούς αγώνες, στα χέρια των εργαζομένων, κόντρα στον υποταγμένο συνδικαλισμό των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.
- Προς τους **αγωνιστές που πήραν μέρος στους αγώνες των τελευταίων χρόνων.** Στη μάχη για να μην περάσει η ισοπέδωση του κινήματος την δύσκολη περίοδο της καραντίνας. Που υπεράσπισαν στον δρόμο τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες, έξω απ τις πύλες των νοσοκομείων, στο Πολυτεχνείο και στις 6 Δεκέμβρη του 2020, έξω απ το Εφετείο και σε όλες τις αντιφασιστικές μάχες, και το πλήρωσαν με συλλήψεις, καταδίκες, πρόστιμα. Τους αγωνιστές του εργατικού κινήματος, που δίνουν τη μάχη στους χώρους δουλειάς και στηρίζουν χρόνια τώρα τις μαζικές αντικαπιταλιστικές ενωτικές κοινωνικές και πολιτικές συσπειρώσεις. Που δεν δίστασαν να συγκρουστούν με τις δυνάμεις καταστολής ξανά και ξανά

υπερασπίζοντας το δικαίωμα στην διαδήλωση, για να μην πατήσει το πόδι της η πανεπιστημιακή αστυνομία στις σχολές. Τον κόσμο που δίνει την μάχη ενάντια στις ΒΑΠΕ, στα βουνά ή τις πόλεις για να μην γίνουν οι γειτονίες μας τιμεντένια εμπορεύματα. Τον κόσμο που βγήκε δυναμικά στον δρόμο ενάντια στον πόλεμο και τους ληστρικούς αστικούς ανταγωνισμούς, στην έμφυλη καταπίεση, τον ρατσισμό και τη δολοφονική αντιπροσφυγική πολιτική, τη βαρβαρότητα αυτού του συστήματος και τους λέμε: **Στον κόσμο του αγώνα αξίζει μια αριστερά μαχητική, αντικαπιταλιστική-επαναστατική, δημοκρατική, ενωτική.** Μια αριστερά που δεν θα προδώσει και απογοητεύσει. Που θα φτάσει μέχρι το τέλος. Στην εργατική και κοινωνική χειραφέτηση, στην κομμουνιστική νιότη και προοπτική. Αυτό είναι το κάλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

- Προς τις πολιτικές δυνάμεις και οργανώσεις της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής αριστεράς, που **παλέψαμε μαζί τα προηγούμενα χρόνια**, που έχουμε **συμφωνία στις βασικές θέσεις του αντικαπιταλιστικού προγράμματος**, που **υπερασπίζουν την ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς** απορρίπτοντας την λογική των πολιτικών-εκλογικών συνεργασιών με δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς, για να προχωρήσουμε **εδώ και τώρα σε μια ισότιμη, ανοιχτή, ελπιδοφόρα πολιτική και εκλογική συνεργασία που θα δώσει με αξιώσεις την μάχη των εκλογών**, που θα ανοίξει τον δρόμο σε μια ανώτερη ενότητα προς το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο της εποχής μας.

Αυτή είναι η φιλόδοξη, ενωτική, αντικαπιταλιστική πρόταση που απευθύνει η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1. Το πολιτικό ερώτημα που μπαίνει μπροστά στην ελληνική κοινωνία, τόσο στις πολιτικές μάχες του εργατικού και λαϊκού κινήματος, όσο και στις εκλογές είναι: θα συνεχιστεί και θα κλιμακωθεί η πολιτική του κεφαλαίου, της ΕΕ και των ΝΑΤΟ-ΗΠΑ, πολιτική επίθεσης στα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, πολέμου, αυταρχισμού και περιβαλλοντικής καταστροφής ή θα μπει φρένο σε αυτή την πορεία, θα μπουν βάσεις για την ανάσχεση και την ανατροπή της, ανοίγοντας ένα ριζικά διαφορετικό δρόμο προς όφελος των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Δεν είναι ποιος θα διαχειριστεί αυτή την πολιτική. Δεν είναι «Τσίπρας-Μητσοτάκης».

Η **άθλια κυβέρνηση της ΝΔ** υπηρετεί με τον κυνικό τρόπο την πολιτική του κεφαλαίου. Επιτέθηκε στους εργαζόμενους και τη νεολαία, επιχείρησε να αξιοποιήσει την πανδημία για να επιβάλει «σιγή νεκροταφείου» στο λαϊκό κίνημα, συμμετέχει στον πόλεμο στην Ουκρανία, ξεπουλάει τα δημόσια αγαθά, δίνει τα πάντα στις επιχειρήσεις, γιγάντωσε την αστυνομική βία, τις παρακολουθήσεις, τη διαφθορά.

Εντός του ίδιου πλαισίου κινείται η πρόταση της «προοδευτικής διακυβέρνησης» ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ. Μια πρόταση που δεν υπόσχεται παρά μια **στοιχειώδη «ανακούφιση» μέσα στο όριο** της συμμόρφωσης με τις επιταγές της ΕΕ, τη «στρατηγική σχέση» με ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, πολύ πίσω από ότι έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, και ακόμα περισσότερο το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ, έβαλε **τέσσερα χρόνια πλάτη στην κυβέρνηση Μητσοτάκη.** Ψήφισε πάνω απ' τα μισά νομοσχέδιά της, έλειπε από κάθε κρίσιμη κινηματική μάχη, την περίοδο της πανδημίας άφησε διάπλατα ανοιχτά τον δρόμο στην επίθεση της κυβέρνησης με το «θα λογαριαστούμε μετά».

Γι αυτό το δίλημμα «Μητσοτάκης ή Τσίπρας» είναι ψεύτικο. Η «πρώτη φορά αριστερά» πήρε την κυβέρνηση για να καταργήσει τα Μνημόνια «με ένα άρθρο και ένα νόμο» και οδήγησε στην σταθεροποίηση του «μνημονιακού κεκτημένου». Έτσι ο Τσίπρας έφερε τον Μητσοτάκη και η μνημονιακή-αστική διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ την άθλια κυβέρνηση της ΝΔ. Δεν θα ξαναδούμε το ίδιο έργο, σε μια ακόμα χειρότερη εκδοχή. **Παλεύουμε για να ενισχυθούν οι δυνάμεις που είναι «εκτός πλαισίου», εκτός του φαύλου κύκλου της αστικής κυβερνητικής εναλλαγής.**

Επομένως **βασικός πολιτικός στόχος σήμερα είναι η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ, της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-NATO και της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με την δύναμη του ανατρεπτικού πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος και μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς.**

Στόχος μας είναι να συμβάλλουμε με όλες μας τις δυνάμεις στη διαμόρφωση μιας ισχυρής εργατικής ανατρεπτικής αντιπολίτευσης σε όποια κυβέρνηση προκύψει από τις εκλογές και θα επιχειρήσει να σταθεροποιήσει τη βάρβαρη καπιταλιστική «κανονικότητα». Πιάνουμε το νήμα των μεγάλων αγώνων και της πλούσιας εμπειρίας για να διαμορφώσουμε ένα σχέδιο νικηφόρας ανατροπής του σύγχρονου σφαγείου κεφαλαίου-ΕΕ-NATO, με όπλο ένα σύγχρονο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και το αντικαπιταλιστικό μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας.

2. Η σύγκλιση αυτή των βασικών πολιτικών δυνάμεων του συστήματος έχει τη βάση της στην **πολλαπλή ιστορική του κρίση** που περνάει ο **καπιταλισμός** συσσωρεύοντας τεράστιους κινδύνους για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Η ανάγκη πάλης ενάντια του και επαναστατικής του υπέρβασης αποτελεί όρο για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης, της προστασίας του πλανήτη, των κοινωνικών δικαιωμάτων και της ελευθερίας της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται και κλιμακώνεται με όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή των δυνάμεων του NATO και της χώρας μας, με τον κίνδυνο της γενικότερης ανάφλεξης να έρχεται πιο κοντά. Η τάση στρατιωτικής εμπλοκής όλο και περισσότερων χωρών της περιοχής τα ανοιχτά μέτωπα στα Βαλκάνια, αλλά και η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας γύρω από την Ταϊβάν το αποδεικνύουν.

Η αιτία για το πέρασμα σε μια νέα περίοδο πολέμων είναι η τεράστια **όξυνση των αστικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών**, με πυρήνα τη σύγκρουση ανάμεσα στις καπιταλιστικές δυτικές δυνάμεις ΗΠΑ-ΕΕ-NATO από την μια και τον υπό διαμόρφωση ευρω-ασιατικό άξονα Κίνας-Ρωσίας και των συμμάχων τους από την άλλη, **που διεκδικούν το δικό τους μερτικό στις ιμπεριαλιστικές μοιρασιές, ανάλογα με την ισχύ και τα συγκεκριμένα συμφέροντά τους.**

Η Αριστερά πρέπει να σταθεί απέναντι και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άδικος και ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές.

Η επαναστατική αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει το βλέμμα και τις ελπίδες της στραμμένες στην οικοδόμηση του μετώπου της διεθνούς εργατικής τάξης και των λαών, στους αγώνες σε όλο τον κόσμο απέναντι στους πολέμους του κεφαλαίου σαν την πραγματική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα σε Ανατολή και Δύση.

3. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται αντιμέτωπος με την προοπτική μιας οικονομικής κρίσης ακόμα χειρότερης από το 2008. Οι εκτιμήσεις για «εκτίναξη» της

παγκόσμιας οικονομίας, που σε κάποιες εκδοχές τους μιλούσαν και για επανάληψη της «βρυχώμενης δεκαετίας του 1920» διαψεύδονται.

Στη ρίζα των βαλτωμένων ρυθμών ανάπτυξης βρίσκεται η αδυναμία των καπιταλιστών παγκόσμια να εξασφαλίσουν «ικανοποιητικά» κέρδη για τις επενδύσεις τους. Το παγκόσμιο ποσοστό κέρδους έχει μείνει στάσιμο μετά τη μεγάλη ύφεση του 2008-09 και το 2019 βρισκόταν σχεδόν σε ιστορικό χαμηλό, πριν χτυπήσει η ύφεση της πανδημίας. **Έτσι επιβεβαιώνεται ότι θεμέλιο της δομικής κρίσης του καπιταλισμού είναι η κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου**, που δεν μπορεί να την ξεπεράσει από το 2008 που ξέσπασε.

Με το παγκόσμιο χρέος σε επίπεδα ρεκόρ (256% του παγκόσμιου ΑΕΠ), **μια νέα παγκόσμια κρίση χρέους έχει ήδη αρχίσει**, ενώ πλέον οριστικά οι κεντρικές τράπεζες έχουν ξεκινήσει την αύξηση των επιτοκίων και του κόστους του χρήματος, βυθίζοντας τις καπιταλιστικές οικονομίες στην ύφεση, και τα λαϊκά νοικοκυριά σε απόγνωση.

Η άνοδος του πληθωρισμού κατατρώει τα λαϊκά εισοδήματα σε όλον τον κόσμο. Οι άρχουσες τάξεις διακηρύσσουν ότι για την αύξηση του πληθωρισμού φταίει η... όλο και μειούμενη ζήτηση, ενώ στην πραγματικότητα **η αύξηση του πληθωρισμού οφείλεται στα τρομακτικά υπερκέρδη του κεφαλαίου**, στην πλήρη ασυδοσία τους να καθορίζουν τις τιμές στα πλαίσια των απελευθερωμένων αγορών. **Ο πόλεμος, όπως και η πανδημία, επιτείνουν τα φαινόμενα αυτά, αλλά δεν αποτελούν την αιτία τους**. Το φάσμα του «στασιμοπληθωρισμού» επιστρέφει στους εφιάλτες των αρχουσών τάξεων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για τα παραπάνω είναι η ενεργειακή φτώχεια στην οποία βυθίζονται οι λαοί. **Η ενεργειακή φτώχεια οφείλεται πριν απ' όλα στην απελευθερωμένη αγορά ενέργειας**, στα χρηματιστήρια ενέργειας και ρύπων που εκτινάσσουν τις τιμές θησαυρίζοντας τους ιδιώτες παραγωγούς.

Αυτή η κατάσταση, όπου καμιά στρατηγική του κεφαλαίου δεν λειτουργεί με μακροπρόθεσμα σταθερά αποτελέσματα κερδοφορίας, παράγει πολιτικά αδιέξοδα και κρίσεις στην καρδιά του καπιταλισμού.

4. Ταυτόχρονα γίνεται φανερό στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο ότι οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις δεν θέλουν και δεν μπορούν να σταματήσουν την κλιματική κρίση και περιβαλλοντική καταστροφή. Η θερμοκρασία αντί να μειωθεί όπως ήταν ο διακηρυγμένος στόχος, θα αυξηθεί στους 2,4 βαθμούς, αν όλες οι κυβερνήσεις τηρήσουν τις δεσμεύσεις τους για το 2030 και στους 2,7 βαθμούς, αν συνεχίσουν με τις τρέχουσες πολιτικές τους.

Την ίδια στιγμή που ο πλανήτης «καίγεται», οι δυνάμεις του κεφαλαίου επιταχύνουν την καταστροφή του περιβάλλοντος που γεννάει πανδημίες. Υπηρετούν ένα παράλογο σύστημα ανταγωνιστικής συσσώρευσης που ιστορικά αναπτύχθηκε καίγοντας ορυκτά καύσιμα και εξακολουθούν να το κάνουν ακόμα κι όταν προκαλούν καταστροφή στον πλανήτη. Βλέπουν την κλιματική κρίση σαν ευκαιρία για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους, μέσα από την πριμοδότησή τους με αστρονομικά ποσά για την «πράσινη μετάβαση». Και παράλληλα εντείνουν τους ανταγωνισμούς τους για τον έλεγχο του πετρελαίου, του φυσικού αερίου, των αγωγών και γενικότερα των διαδρομών που τα μεταφέρουν.

5. Παράγοντας που οφείλεται στην περιβαλλοντική καταστροφή και εντείνει τα αδιέξοδα των αρχουσών τάξεων και κυβερνήσεων είναι η πανδημία, που στην πραγματικότητα δεν είναι παρά εκδήλωση της καταστροφικής σχέσης του καπιταλισμού με το περιβάλλον. Η πανδημία έφερε στην επιφάνεια τους ανταγωνισμούς των φαρμακευτικών, ερευνητικών πολυεθνικών εταιρειών, τον ανορθολογικό χαρακτήρα του καπιταλισμού και την ταξική πολιτική των

κυβερνήσεων που ενέτειναν τις κοινωνικές ανισότητες διαλύοντας τα δημόσια συστήματα υγείας. «Πρωτοπόρο» ρόλο σε αυτή την διάλυση έχει η κυβέρνηση της ΝΔ.

6. Τα τρομακτικά προβλήματα επιβίωσης των λαϊκών στρωμάτων, η διαφαινόμενη είσοδος σε νέα ύφεση, οι επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης και οι καταλυτικές επιπτώσεις του πολέμου, σφραγίζουν την περίοδο και βρίσκονται στη βάση της τεράστιας όξυνσης των ανταγωνισμών, δημιουργώντας **συνθήκες πολιτικής κρίσης**, απονομιμοποίησης και αστάθειας για όλες τις άρχουσες τάξεις, τους πολιτικούς διαχειριστές και τους θεσμούς τους.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η πιο προωθημένη πολιτική μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης περνάει τη δική της κρίση. Απόλυτα δεσμευμένη στα συμφέροντα των πολυεθνικών, δέσμια των σοβαρών αντιθέσεων ανάμεσα στα κράτη, ανάλογα με τον βαθμό οικονομικής τους ανάπτυξης και τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους, δεν μπορεί εδώ και 2 χρόνια να συμφωνήσει σε στοιχειώδη μέτρα ανακούφισης των λαϊκών στρωμάτων στο θέμα της ενέργειας, ενώ απέτυχε οικτρά στην διαχείριση της πανδημίας, καθώς αποδείχθηκε καθαρά ότι νοιάζεται για την εξασφάλιση των συμφερόντων των πολυεθνικών γιγάντων και όχι για τη λαϊκή υγεία. Η ΕΕ στρατιωτικοποιείται γρήγορα συμμετέχοντας στον πόλεμο στην Ουκρανία, ενώ ετοιμάζει ένα νέο «σύμφωνο σταθερότητας» και «δημοσιονομικής πειθαρχίας», ένα σύμφωνο λιτότητας και νέας επίθεσης για να συνεχίσει πιο βαθιά την εκμετάλλευση, για να κλιμακώσει πιο ισχυρά τον πόλεμο.

Η ακροδεξιά επιχειρεί να αξιοποιήσει την κρίση των παραδοσιακών αστικών πολιτικών δυνάμεων (φιλελεύθερων και σοσιαλδημοκρατικών) και να καθιερωθεί σαν ανερχόμενη πολιτική δύναμη, σπρώχνοντας το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος προς βαθιά αντιδραστικές θέσεις. Με έναν λόγο δήθεν «αντισυστημικό» και δήθεν φιλολαϊκό, προβάλλει θέσεις εθνικιστικές, ρατσιστικές, βαθιά αυταρχικές και αντεργατικές, σεξιστικές. Συνδυάζει τον άκρατο οικονομικό φιλελευθερισμό με τον πολιτικό αυταρχισμό και την επιστροφή στις «παραδοσιακές αξίες»..

Στο γενικό φόντο της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, αναζητείται **η συγκρότηση του στρατοπέδου «των κάτω», της εργατικής τάξης, των φτωχών και καταπιεσμένων, που θα μιλήσει για «ψωμί, δουλειά, δημοκρατία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών» και θα αντιπαρατεθεί στη θυσία για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου.**

7. Μέσα σε αυτό το τοπίο ξεσπάνε διεθνώς σοβαροί αγώνες ακόμα και εξεγέρσεις. Η μακρόσυρτη και πολύπλευρη κρίση αποσταθεροποιεί τους θεσμούς και σπρώχνει τον κόσμο στον αγώνα. Το 2019 σηματοδεύτηκε από ένα κύμα εξεγέρσεων που διακόπηκε προσωρινά από την έλευση της πανδημίας το 2020. Όμως, οι εξεγέρσεις επιστρέφουν με εκκωφαντικές, σε κάποιες περιπτώσεις, πολιτικές εξελίξεις, με τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα να έρχονται από τη Χιλή, από το Σουδάν και το Καζακστάν και πρόσφατα από τους μεγάλους αγώνες στην Ευρώπη (Αγγλία, Γαλλία).

Η επιστροφή της «ροζ παλίρροιας» στη Λατινική Αμερική (περίπτωση Λούλα στη Βραζιλία) έχει ακόμα πιο έντονα στοιχεία συμβιβασμού από ότι στην προηγούμενη δεκαετία. Αν και η αποτυχία των τότε κυβερνητικών πειραμάτων οφείλεται ξεκάθαρα στο «φρενάρισμα» των λαϊκών μαζών από τις συμβιβαστικές ηγεσίες, που επέμεναν να τις «συγκρατήσουν» στα όρια του συστήματος, **η επαναφορά δεν συνοδεύεται από στροφή σε μια πολιτική σύγκρουσης, αλλά από την επιμονή σε έναν ακόμα βαθύτερο συμβιβασμό.**

Όλα τα παραπάνω, όπως και η εξέλιξη με τις δυναμικές εξεγέρσεις που ξεσπούν, αλλά αδυνατούν να επιβάλλουν αντικαπιταλιστικές ανατροπές, όπως στη Σρι Λάνκα, αναδεικνύουν δραματικά την έλλειψη ενός μαζικού, εργατικού, απελευθερωτικού κινήματος που βάζει στόχο

την ανατροπή της εκμεταλλευτικής κοινωνίας και την ανάγκη για συγκρότηση, εμφάνιση και παρέμβαση μιας μετωπικής αντικαπιταλιστικής, πραγματικά ριζοσπαστικής, οικολογικής, επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ»

8. Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε φάση ισχυρής αντιδραστικής ανασυγκρότησης ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό. Με όπλο την κυβέρνηση της ΝΔ και την πολιτική της ΕΕ, η κερδοφορία των πιο αναπτυγμένων τμημάτων του κεφαλαίου εκτινάσσεται σε πρωτοφανή ύψη. Αντίθετα, η εργατική τάξη, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τους κουτσουρεμένους μισθούς και συντάξεις, την αχαλίνωτη ακρίβεια, την ανασφάλεια για τις συνθήκες στέγασης και διαβίωσης, τα χρέη, τις κατασχέσεις και πλειστηριασμούς, τις περικοπές σε δημόσια υγεία, τα ταξικά εμπόδια στην εκπαίδευση, τις συνέπειες από τις εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις, την περιβαλλοντική καταστροφή. Βιώνουν την αστυνομοκρατία και την καθεστωτική πλύση εγκεφάλου από τα συστημικά ΜΜΕ. Όσοι και όσες κινητοποιούνται αντιμετωπίζουν καταστολή και διώξεις.

Στο στρατόπεδο του κεφαλαίου, οι 152 εισηγμένες εταιρείες στο χρηματιστήριο, μόνο το πρώτο εξάμηνο του 2022, είχαν καθαρά κέρδη 5,4 δισ., υπερδιπλάσια του 2021. Στον κλάδο της ενέργειας τα «ουρανοκατέβητα» κέρδη των εταιρειών καλά κρατούν. Ελληνικά Πετρέλαια (όμιλος Λάτση) 670% στο β' τρίμηνο του 2022, Motoroil (όμιλος Βαρδινογιάννη) 370%, Όμιλος Μυτιληναίου 116%. Το τραπεζικό κεφάλαιο εξασφάλισε 1 δισ. ευρώ κέρδη, το πρώτο εξάμηνο του 2022, ενώ την ίδια στιγμή τα επιτόκια εκτινάσσονται και 45.000 σπίτια που αφορούν λαϊκή κατοικία ετοιμάζονται να βγουν σε πλειστηριασμούς. Το εφοπλιστικό κεφάλαιο επίσης αναπτύσσεται εκρηκτικά.

Στον αντίποδα, η φτώχεια επεκτείνεται στην ελληνική κοινωνία. Ο πληθωρισμός που τρέχει με διψήφια νούμερα, κοντά στο 11%, κατατρώει το λαϊκό εισόδημα. Οι αυξήσεις σε σε στέγαση, ηλεκτρισμό, φυσικό αέριο και πετρέλαιο θέρμανσης ξεπερνάνε το 50%..Το 20% των εργαζομένων αμείβονται με μισθό έως 500 ευρώ μικτές αποδοχές, ενώ συνολικά σχεδόν οι μισοί, **λαμβάνουν μισθό που δεν ξεπερνάει τα 800 ευρώ μικτά**. Το χρέος κινείται σήμερα κοντά στο 190% του ΑΕΠ, το υψηλότερο στην Ευρώπη, ενώ ο πληθωρισμός ξεπερνά το 11%, επίσης ο ψηλότερος στην Ευρώπη.

Η κρίση είναι για τα φτωχά λαϊκά στρώματα και δεν έπεσε από τον ουρανό! Είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ταξικής πολιτικής της κυβέρνησης της ΝΔ και όλων των μέχρι τώρα κυβερνήσεων που οικοδόμησαν, διατήρησαν, εκσυγχρόνισαν και ανέπτυξαν το ευρωμνημονιακό κεκτημένο.

9. Όλα τα παραπάνω προκαλούν συνθήκες οργής απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ. Είναι μια οργή όχι τυφλή, αλλά σημαδεμένη από τις αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει χρεοκοπήσει πολιτικά.

Οι πανηγυρισμοί της κυβέρνησης για την «απογείωση» των ρυθμών ανάπτυξης το 2022 δεν πείθουν κανέναν, όταν οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα κύμα ακρίβειας, μισθούς καθηλωμένους και συντάξεις πετσοκομμένες από το νομοθετικό έκτρωμα του Χατζηδάκη.

Η κυβέρνηση βάζει μπρος έναν γύρο αιματοβαμμένων περικοπών στις κοινωνικές δαπάνες, στο όνομα της «δημοσιονομικής ισορροπίας» και μάλιστα σε συνθήκες μείωσης των εισοδημάτων, αύξησης του πληθωρισμού, μείωσης των ρυθμών ανάπτυξης και ύφεσης. Η κυβέρνηση της ΝΔ **απέτυχε δραματικά στη διαχείριση της πανδημίας**. Οι θάνατοι έχουν φτάσει τις 34.000. Θα ήταν πολλαπλάσιοι, αν δεν υπήρχε η ηρωική προσφορά των

υγειονομικών. Σε όλους τους τομείς από την εκπαίδευση και την υγεία μέχρι τα δημόσια αγαθά και το περιβάλλον η κυβέρνηση της ΝΔ δεν είναι τίποτε άλλο εκτός από ένας χυδαίος dealer των μεγάλων μονοπωλίων (εγχωρίων και διεθνών) που εξυπηρετεί. **Απογείωσε τον κρατικό αυταρχισμό.** Με τον νόμο Χατζηδάκη, Χρυσοχοϊδη, την πανεπιστημιακή αστυνομία, τις μαζικές παρακολουθήσεις. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι περήφανη για τη συμμετοχή της σε αυτές τις μάχες.

Συνεχίζει και αναβαθμίζει τη συμπόρευση με τα πολεμοχαρή σχέδια του αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού, επιδιώκοντας παράλληλα να αναβαθμίσει τον γεωπολιτικό και οικονομικό ρόλο του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή. Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση. Συμμετέχει με πολύπλευρο τρόπο στον πόλεμο στην Ουκρανία. Η στρατηγική συμφωνία με τις ΗΠΑ επί ΣΥΡΙΖΑ και εν συνεχεία η συμφωνία για τις βάσεις με την ΝΔ εμπλέκουν τον λαό σε μεγάλες περιπέτειες.

Η ελληνική άρχουσα τάξη έχει τις δικές της φιλοδοξίες. Η κούρσα των εξοπλισμών και η εκτόξευση των πολεμικών δαπανών στον προϋπολογισμό του 2022 είναι το έμπρακτο δείγμα της πρόθεσής της να μπει σε όλους τους ανταγωνισμούς στην περιοχή, παίζοντας κυριολεκτικά με τη φωτιά των πολεμικών αναφλέξεων. Συνεχίζει να διεκδικεί τη μερίδα του λέοντος από τους πόρους της Α. Μεσογείου, στηριγμένη στις πλάτες των «συμμάχων», μια στρατηγική τυχροδικτική, επιθετική και αδιέξοδη.

Η τούρκικη αστική τάξη στηρίζεται στην γεωστρατηγική της θέση, οικονομική και στρατιωτική της δύναμη και εκμεταλλεύεται τον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστικών κέντρων προς όφελός της. Παρεμβαίνει στρατιωτικά σε 4 χώρες (Ιράκ, Λιβύη, Συρία, Κύπρος), έχει καταλάβει στρατιωτικά το 1/3 της Κύπρου, διεκδικεί να ασκεί η ίδια τον έλεγχο στην Α. Μεσόγειο.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι άδικος και επιθετικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η εργατική τάξη και ο λαός δεν έχουν απολύτως τίποτα να κερδίσουν από αυτόν τον άδικο και αντιδραστικό ανταγωνισμό, που έχει στο κέντρο της την εξαγωγή νέων ορυκτών πόρων σε έναν πλανήτη που «φλέγεται».

Όχι στον άδικο και αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων. Μείωση των εξοπλισμών και στις δύο χώρες. Καμιά αλλαγή των ελληνοτουρκικών συνόρων. Όχι στις ΑΟΖ και στις εξορύξεις. Όχι στο ΝΑΤΟ, την ΕΕ, τους κάθε είδους «προστάτες». Κοινή διεθνιστική πάλη των εργατικών τάξεων σε Ελλάδα – Τουρκία – Κύπρος για την αποτροπή του πολέμου και την ειρήνη στην περιοχή. Έξοδος Ελλάδας Τουρκίας από το ΝΑΤΟ και μη ένταξη της Κύπρου σε αυτό. Έξοδος Ελλάδας-Κύπρου από ΕΕ. Κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός, διεθνιστικός αγώνας των λαών, στην πορεία για την επαναστατική αλλαγή και στις δυο χώρες. Κύπρος ενιαία ανεξάρτητη χωρίς ξένους στρατούς με ίσα δικαιώματα για όλες της τις κοινότητες.

10. Η κυβέρνηση της ΝΔ στηρίζεται στη στρατηγική συναίνεση του ΣΥΡΙΖΑ, που αποτελεί, οργανικό τμήμα του αστικού πολιτικού συστήματος.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχοντας ολοκληρώσει την αντιδραστική του διαδρομή είναι πιο «κοντά» στα αστικά «δημοκρατικά κόμματα», παρά στην παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία. Είναι σταθερά αγκυρωμένος στον ευρωατλαντισμό και ειδικά στις σχέσεις με τις ΗΠΑ. Υπέγραψε την στρατηγική συμφωνία Ελλάδας-ΗΠΑ, διασφάλισε τις προϋποθέσεις για να γίνει η Ελλάδα μια μεγάλη αμερικανονατοϊκή βάση.

Η πολιτική που ακολουθεί σε όλα τα θέματα σφραγίζεται από τη «νομιμοφροσύνη» απέναντι στα αστικά συμφέροντα και την ΕΕ. Οι «αντινεοφιλελεύθερες» κορώνες, που κατά καιρούς εξαπολύουν τα στελέχη του, δεν έχουν κανένα ουσιαστικό αντίκρισμα.

Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ από την πλευρά του, ο έτερος πόλος της «δημοκρατικής διακυβέρνησης», αποτελεί από χρόνια μια καθαρά συστημική δύναμη, απόλυτα ελεγχόμενη από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, με μοναδικό προσανατολισμό να αποτελεί δεκανίκι για την σταθερότητα του αστικού πολιτικού συστήματος. Η προσπάθεια ανάκαμψης μετά το σκάνδαλο των υποκλοπών, αν και προσέδωσε κάποια πρόσκαιρα οφέλη, τελικά «ξεφούσκωσε» δείχνοντας τις σαθρές του βάσεις. Είναι φανερό ότι οι δυνάμεις αυτές δεν μπορούν να εκφράσουν τη λαϊκή οργή.

Η Ελληνική Λύση εμφανίζεται σαν «σοβαρή» ακροδεξιά δύναμη, επιδιώκοντας να πλασαριστεί και σαν κυβερνητικό δεκανίκι για τον σχηματισμό κυβέρνησης αμέσως μετά τις επόμενες εκλογές. Αποτελεί ιδιαίτερα επικίνδυνη εξέλιξη, καθώς οι εθνικιστικές και ρατσιστικές θέσεις του κόμματος αυτού, μετατοπίζουν ακόμα δεξιότερα το πολιτικό σκηνικό.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να πρωτοστατήσει στην πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ, της αντιδραστικής πολιτικής ΝΑΤΟ-ΕΕ-κεφαλαίου και της συναίνεσης του πολιτικού συστήματος. Να δώσει σάρκα και οστά στην αντικαπιταλιστική προοπτική μέσα στους αγώνες, να συμβάλλει ώστε η ίδια η εργατική τάξη να ανατρέψει το σύστημα επικεφαλής όλων των καταπιεσμένων.

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ. ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ

11. Η γενικευμένη δυσaréσκεια και οργή απέναντι στην κυβέρνηση είναι αποτέλεσμα των αντεργατικών πολιτικών που εφαρμόστηκαν, αλλά και των αγώνων των προηγούμενων χρόνων.

Οι απεργιακές μάχες των εργαζόμενων στην e-food στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 2021 που στέφθηκε με νίκη, καθώς και οι νικηφόρες απεργίες στην Cosco που ακολούθησαν, συμπυκνώνουν διεργασίες που ξετυλίχτηκαν μέσα σε μια ολόκληρη περίοδο. Σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης, ακόμα και στον πιο βαθύ ιδιωτικό τομέα, δεν εξατομικοποιούνται, στρέφονται προς τον συλλογικό αγώνα και τα σωματεία τους, παρά το σιωπητήριο που βαράνε οι συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Ο αγώνας στην e-food δείχνει ότι μπορεί να ανοίξει ένας άλλος δρόμος στο εργατικό κίνημα. Ο ηρωικός αγώνας των εργατών της Μαλαματίνας ενάντια στις απολύσεις και το πρωτοφανές κύμα ταξικής αλληλεγγύης που ξεσήκωσε σε ευρύτερα στρώματα, δείχνουν ότι στην ελληνική κοινωνία συνεχίζουν να υπάρχουν βαθιά αντανάκλαστικά. Σοβαροί ήταν οι αγώνες στα Λιπάσματα Καβάλας και στην Kavala Oil στον Πρίνο.

Η άρχουσα τάξη θέλει να γενικεύσει τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις παντού, αλλά οι κατεξοχήν ελαστικά εργαζόμενοι, μέσα στον βαθύ ιδιωτικό τομέα, μπορούν να οργανώνονται, να παλεύουν, να ενώνονται με την υπόλοιπη εργατική τάξη με κοινά αιτήματα και να νικάνε.

Όλα αυτά **δεν είναι απλά κάποιες «συνδικαλιστικές μάχες».** Το εργατικό κίνημα, σε χώρους όπως η εκπαίδευση ή η υγεία, αντιπαρατέθηκε συνολικότερα με την κυβερνητική πολιτική, είχε την τάση να πολιτικοποιήσει τους στόχους του, να θέσει αιτήματα για την εκπαιδευτική ή την πολιτική υγείας της κυβέρνησης γενικότερα. Αυτοί οι αγώνες αφήνουν μια σημαντική παρακαταθήκη για τις ερχόμενες μάχες.

Συνολικά το εργατικό κίνημα έδωσε σημαντικούς αγώνες το προηγούμενο διάστημα, αγκαλιάζοντας και ορισμένους δύσκολους χώρους του ιδιωτικού τομέα. Ο οδοστρωτήρας που επιχείρησε να περάσει η κυβέρνηση της ΝΔ με αφορμή την πανδημία και την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη δεν πέρασε. Ωστόσο δεν έχουν ακόμα υπάρξει εκείνοι οι μαζικοί πολιτικοποιημένοι αγώνες που θα θέσουν έμπρακτα θέμα ανατροπής της κυβέρνησης και της πολιτικής της.

Χρειάζονται σημαντικά βήματα τόσο στην **ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος**, όσο και στη διαμόρφωση μιας ισχυρής, μετωπικής πολιτικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ικανή να συνδέει τους καθημερινούς αγώνες με μια διαφορετική προοπτική, να δέσουν οι αγώνες με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, να ξεπεραστεί οριστικά η απογοήτευση, και η έλλειψη εμπιστοσύνης που συνόδευσε την «κωλοτούμπα» του 2015 και την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

12. Μεγάλους αγώνες έδωσε το φοιτητικό και το νεολαιίστικο κίνημα ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία και την αντιδραστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση συνολικά. Κατόρθωσε έως τώρα να αποτρέψει την είσοδό της στο πανεπιστήμιο, ακύρωσε με μαζικά συλλαλητήρια την απαγόρευση των διαδηλώσεων και πυροδότησε την οργή ενάντια στην αστυνομοκρατία στις γειτονιές. Κλιμακώνει την μάχη του ενάντια στις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις της κυβέρνησης, το «ευέλικτο» πανεπιστήμιο των λίγων κι εκλεκτών, των ταξικών φραγμών, των επιχειρήσεων, της έλλειψης δικαιωμάτων, του «επιχειρηματικού πανεπιστημίου». Θα σταθεί απέναντι στην «ανασύσταση της ΕΦΕΕ», που έχει σαν στόχο την «από τα πάνω» διαχείριση και το κατά το δοκούν κλείσιμο των αγώνων, με συμφωνίες της ΚΝΕ με τις καθεστωτικές δυνάμεις.

Οι αντιφασιστικοί και αντιρατσιστικοί αγώνες είναι κομμάτι των αγωνιστικών και πολιτικών εμπειριών της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Αποτέλεσμα αυτών των αγώνων ήταν η ιστορική καταδίκη της ναζιστικής Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής οργάνωσης τον Οκτώβρη του 2020, που βασίστηκε και στην πρωτοπόρα δουλειά σ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Οι ίδιοι οι πρόσφυγες και οι προσφύγισες κάνουν βήματα μπροστά για την οργάνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στην εξαθλίωση μέσα στα στρατόπεδα. Ανοίγουν παραπέρα τους ορίζοντες τους, συμμετέχουν σε πρωτοβουλίες της Αριστεράς, μπαίνουν στο κίνημα που αντιπαλεύει την κυβέρνηση.

Όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει. Η ακροδεξιά επανέρχεται με διάφορες μορφές, τόσο στη χώρα μας, όσο και σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, ακόμα και σαν κυβερνητική δύναμη, στηριγμένη στη βαθιά κρίση του πολιτικού συστήματος, την άνοδο του εθνικισμού και του ρατσισμού, την εκκωφαντική κρίση και έλλειψη της μαχόμενης Αριστεράς.

Τόσο στη χώρα μας, όσο και διεθνώς, όλη η προηγούμενη περίοδος σημαδεύτηκε από την ορμητική ανάπτυξη των αγώνων ενάντια στην καταπίεση, στις κακοποιήσεις και τις γυναικοκτονίες, ενάντια στο σφιχταγκάλιασμα της κυβέρνησης με την τάξη των πλούσιων (εκ)βιαστών. Το #metoo ήταν μια χαρακτηριστική εκδήλωση αυτής της τάσης. Οι γυναίκες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των μεγαλύτερων εργατικών κινητοποιήσεων και απεργιών στα νοσοκομεία, στην εκπαίδευση, στην πρόνοια, στους δήμους, στις κινητοποιήσεις για την 8η Μάρτη.

Πολύ σημαντικές ήταν οι μάχες που δόθηκαν τα τελευταία χρόνια στο μέτωπο της πόλης και του περιβάλλοντος ενάντια στις καταστροφικές συνέπειες ενός καπιταλισμού που αντιμετωπίζει τη φύση σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης και κερδοφορίας, την κλιματική κατάρρευση σαν ευκαιρία για «πράσινες μπιζνες», την πόλη σαν χώρο προς εμπορική αξιοποίηση και τις ανθρώπινες και κοινωνικές σχέσεις στις γειτονιές σαν εμπόδιο που πρέπει να κατεδαφιστεί. Το κίνημα για την απελευθέρωση των βουνών από τις ΒΑΠΕ, η μάχη ενάντια στις εξορύξεις, στην καύση των σκουπιδιών, για την υπεράσπιση των δημόσιων και ελεύθερων χώρων και των κοινωνικών αγαθών και δημόσιας περιουσίας από τις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση, (Εξάρχεια, Ακαδημία Πλάτωνος κλπ) είναι χαρακτηριστικές.

ΠΟΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ, ΠΟΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ;

13. Το σύνολο των εξελίξεων δείχνει όλο και πιο παραστατικά τον όλεθρο στον οποίο ο καπιταλισμός σέρνει όλο και πιο κοντά τους λαούς. Η ανάγκη άλλης κοινωνίας, του σοσιαλισμού/κομμουνισμού, η επαναστατική ανατροπή του σημερινού άδικου και καταστροφικού συστήματος, γίνεται ανάγκη επιβίωσης.

Το βάθος των αντιθέσεων κάνει αντικειμενικά πιο επίκαιρη την ανάγκη της επαναστατικής αλλαγής και της τακτικής που οδηγεί σε αυτήν. Ενδιάμεσες «λύσεις» μέσα στα πλαίσια της σημερινής κατάστασης δεν μπορούν να υπάρξουν.

Η επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας δεν είναι μια κούφια εξαγγελία. Προετοιμάζεται από τις επαναστατικές δυνάμεις σε ένα μακρόχρονο αγώνα με διάφορες καμπές και φάσεις, με περιόδους ανόδου και υποχώρησης.

Κρίσιμο ζητούμενο σε κάθε φάση, αλλά ιδιαίτερα στην περίοδο που διανύουμε, είναι η εξασφάλιση της πολιτικής ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απέναντι στις διάφορες εκδοχές της αστικής πολιτικής και των κέντρων που συγκρούονται.

Ειδικότερα, στην Ελλάδα, η πολιτική ανεξαρτησία της Αριστεράς κρίνεται στη στάση απέναντι στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, απέναντι στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, αλλά και τους πόλους του αστικού πολιτικού συστήματος.

- **Θα κριθεί στην ανεξαρτησία απέναντι στα δύο ιμπεριαλιστικά μπλοκ που αναμετρώνται.**
- **Στην ανεξαρτησία απέναντι στην ελληνική άρχουσα τάξη και την άρνηση υπεράσπιση της στον άδικο και αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.**
- **Στη στοχοθεσία για έξοδο από την ΕΕ του πολέμου, της ενεργειακής φτώχειας, την ΕΕ-γεννήτριας μνημονίων.**
- **Στη μάχη για ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική Αριστερά, που δεν θα γίνεται δωρητής σώματος στην ανάγκη «να φύγει η δεξιά», ή ακόμα χειρότερα να φύγει μόνον ο Μητσοτάκης για να έρθουν «δημοκρατικές κυβερνήσεις», με σωτήρες τεχνοκράτες ή κυβέρνηση των «τίμιων» και με την κεντροδεξιά.**

14. Οι ανάγκες αυτές δεν μπορούν να υπηρετηθούν από τη «ρεαλιστική απειθαρχία», που τελικά μετατρέπεται στον «ρεαλισμό της πειθαρχίας» του ΜΕΡΑ25. Αυτός ο «ρεαλισμός», που αποτυπώθηκε και στις 7 συν 1 θέσεις της κυβερνητικής του πρότασης για τον σχηματισμό δημοκρατικής κυβέρνησης, δεν είναι παρά η αποδοχή των πυλώνων της αστικής πολιτικής. «Υγιής επιχειρηματικότητα», Ευρωπαϊκή Ένωση, συμμετοχή στο ΝΑΤΟ και αποδοχή της στρατηγικής σχέσης με τις ΗΠΑ, καθώς και προτάσεις διαχείρισης, φτιασιδώματος της κυρίαρχης πολιτικής, για πλασάρισμα σαν «αριστερό άκρο» στη μελλοντική «προοδευτική κυβέρνηση».

Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπερβαίνει τα όρια της πολιτικής του ΚΚΕ. Μια πολιτική που αρνείται να τίθενται σήμερα στο κίνημα πολιτικοί στόχοι που συγκρούονται σήμερα με τις κεντρικές επιλογές του συστήματος (εθνικοποιήσεις, ρήξη/αποδέσμευση απ την ΕΕ κλπ). Που στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό μιλάει μόνο για την επιθετικότητα της τούρκικης ολιγαρχίας, συγκαλύπτοντας την επιθετικότητα της «δικής μας» αστικής τάξης και τις αυτοτελείς επιδιώξεις της, ενώ συνολικά στα λεγόμενα «εθνικά θέματα» (ΑΟΖ, Πρέσπες), το ΚΚΕ αποδέχεται άκριτα το «δίκαιο» των διεκδικήσεων της ελληνικής αστικής τάξης, στο όνομα των «κυριαρχικών δικαιωμάτων». Παρά τη σημαντική του δράση στο εργατικό κίνημα,

ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, δεν ξεπερνάει τον σχεδιασμό της γραφειοκρατίας στους πανεργατικούς αγώνες, στο όνομα των «αρνητικών συσχετισμών».

15. Η συνολική πολιτική της **ΛΑΕ**, δεν ξεφεύγει από μια ρεφορμιστική αντίληψη και δράση. Θέτει ως προτεραιότητα τη δημιουργία μιας «μεγάλης» ρεφορμιστικής Αριστεράς, με πρόγραμμα και τακτική εντός των τειχών του συστήματος. Έτσι προβάλλει την ανάγκη μιας εκλογικής «ενότητας» με τη ρεφορμιστική Αριστερά, στην βάση ενός «άμεσου προγράμματος ανακούφισης» μέσα στο πλαίσιο της σημερινής κατάστασης, με παραπομπή των πολιτικών στόχων για «όταν έρθει η ρήξη». Με αυτή την αφετηρία απευθύνεται και διαπραγματεύεται με το ΜΕΡΑ25. Παρά την ρήξη του 2015 με τον ΣΥΡΙΖΑ και την συμμετοχή στους αγώνες της περιόδου επαναλαμβάνει την μεθοδολογία που οδήγησε στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ.

ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΝΔ ΚΑΙ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΗΣ.

ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

16. Τα πολιτικά ερωτήματα «πώς θα πληρώσει την κρίση το κεφάλαιο και όχι η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα», «πώς θα ανατραπεί η πολιτική και η κυβέρνηση της ΝΔ», αλλά και «μετά τη ΝΔ, τι;», τίθενται πιο ανοιχτά και πιεστικά και καθορίζουν την πολιτική διαπάλη.

Η πολύπλευρη και βαθιά κρίση του καπιταλισμού, τα εντεινόμενα αδιέξοδα και αντιθέσεις και οι αγώνες «των κάτω», που παρά τις λυσσασμένες προσπάθειες της κυβέρνησης δεν σταματούν, δίνουν μια πραγματική δυνατότητα για ρήγματα και ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής του κεφαλαίου. Οι αγώνες της προηγούμενης περιόδου, καθώς και αυτοί που έρχονται, διαμορφώνουν αιτήματα-κλειδιά στη σύγκρουση που θα εντείνεται σε όλα τα μέτωπα της ταξικής πάλης. Η παρέμβαση της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ το επόμενο διάστημα χρειάζεται να έχει στόχο την οργανωτική και πολιτική στήριξη αυτών των μαχών**, τη γενίκευση των αιτημάτων τους, τη διαμόρφωση των όρων της οργανωμένης, συλλογικής δύναμης της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με ορίζοντα την εξουσία της εργατικής τάξης.

Το **αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα**, που παλεύουμε σε κάθε περίοδο, αποτελεί ένα πολιτικό πρόγραμμα πάλης, το οποίο ανταποκρίνεται στα ζωτικά συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς, έρχεται σε ρήξη με την στρατηγική του κεφαλαίου και είναι κατανοητό σε ευρύτερα τμήματα του εργατικού κινήματος. Μόνο ένα τέτοιο πρόγραμμα ανεβάζει τη συνείδηση, συγκεντρώνει δυνάμεις και διαπαιδαγωγεί για την ανάγκη ευρύτερης αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος και τελικά την επαναστατική του αλλαγή.

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** συνέβαλε καθοριστικά να ξεπεραστεί η παραδοσιακή αντίθεση ανάμεσα σε «προγράμματα μινιμουμ», τα οποία περιορίζονται στο να επιδιώκουν μέτρα βελτίωσης στα πλαίσια του συστήματος και την ανέξοδη και ξεκομμένη από τη ζωή και την πάλη «επαναστατική εξαγγελία», που και τα δύο οδηγούν στην ενσωμάτωση.

Οι πολιτικοί στόχοι πάλης του προγράμματος δένονται άρρηκτα με το «ποιος» και «πώς» θα τους υλοποιήσει. Δεν πρόκειται για «κυβερνητικό πρόγραμμα» αλλά για πρόγραμμα πάλης.

Βασικός πολιτικός στόχος σήμερα είναι η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ και της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-NATO, καθώς και της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ, με τη δύναμη του ανατρεπτικού πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος και μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής - επαναστατικής Αριστεράς.

Ο αγώνας αυτός, η συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων γύρω από τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, η κλιμάκωση της πάλης σε μια τέτοια κατεύθυνση,

μπορεί να δημιουργήσει ρήγματα στην επίθεση, να βαθύνει την πολιτική κρίση, να προσεγγίσουμε ευρύτερες επαναστατικές αλλαγές.

17. Βασικοί πολιτικοί στόχοι ενός τέτοιου προγράμματος στις σημερινές συνθήκες είναι:

1. Πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση στην κατεύθυνση της κατάργησής της. Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις και επιδόματα ανεργίας, με βάση τις ανάγκες και τις δυνατότητες της εποχής μας. Κανένας μισθός κάτω 1.000 ευρώ καθαρά. Επαναφορά 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης, μείωση των ωρών εργασίας, 30ωρο, πενθήμερο. Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων που έχουν επιβληθεί όλα αυτά τα χρόνια για μισθούς, συντάξεις, ασφαλιστικά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Πρέπει να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο για να κερδίσουν οι εργαζόμενοι και ο λαός.

2. **Πάλη ενάντια στη μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία, στην κατεύθυνση της κατάργησής της και της κοινωνικοποίησής της. Εθνικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας** (πρώτα απ όλα ενέργεια, το νερό, οι δημόσιες υποδομές), οι τράπεζες χωρίς αποζημίωση και με εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Κλείσιμο των χρηματιστηρίων ενέργειας και τροφίμων. Διατίμηση σε όλα τα βασικά αγαθά, κατάργηση της έμμεσης φορολογίας (ΦΠΑ, ειδικοί φόροι κ.ά.).

3. **Πάλη ενάντια στους αστικούς και ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. Καμιά εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία.** Πάλη για την ειρήνη και τη φιλία των λαών. **Όχι στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων για τα συμφέροντά τους.** Ακύρωση των εξοπλιστικών προγραμμάτων, λεφτά για τις ανάγκες των εργαζομένων και του λαού. **Έξοδος από το ΝΑΤΟ και τον ευρωστράτο, απομάκρυνση των βάσεων. Κατάργηση των πυρηνικών όπλων.** Κοινή διεθνιστική πάλη των λαών.

4. **Συνολική αντιπαράθεση και ανατροπή του πλαισίου της διαρκούς μνημονιακής επιτροπείας, απειθαρχία στις εντολές, τα μνημόνια, τις δεσμεύσεις και προαπαιτούμενα, τις οδηγίες της ΕΕ. Αντικαπιταλιστική ρήξη/έξοδος από την ΕΕ. Διαγραφή του δημόσιου χρέους και του ιδιωτικού χρέους των φτωχών νοικοκυριών.**

5. Πάλη για τη **διατροφική επάρκεια**, με ενίσχυση της μικρομεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών, με προσανατολισμό στις λαϊκές ανάγκες, **έξω από τις επιταγές της ΚΑΠ και τους κανονισμούς της ΕΕ.** Πάλη ενάντια στις πολυεθνικές που ελέγχουν τη διατροφή όλου του πλανήτη.

6. Πάλη για τα **δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες**, ενάντια στο αστικό κράτος στην κατεύθυνση της συντριβής του. Υπερασπίζουμε το δικαίωμα στην απεργία, στη διαδήλωση και τον αγώνα, σε ρήξη με την καταστολή, τον διαρκή έλεγχο, τις κάθε είδους διακρίσεις, το αστικό πολιτικό σύστημα και το κράτος του. Όχι στις δικαστικές διώξεις και τις καταδίκες των αγωνιστριών και των αγωνιστών των κινημάτων (πλειστηριασμοί, ΒΑΠΕ, φοιτ. Κίνημα κλπ). Κατάργηση των αντιλαϊκών - αντιδημοκρατικών νομών που έχουν επιβάλλει το αστικό κράτος και οι κυβερνήσεις του σε όλα τα επίπεδα.

7. Προστασία της **φύσης από την υπερεκμετάλλευση του κεφαλαίου. Ενάντια στην κλιματική κατάρρευση**, αλλά και την καταστροφή, την εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίηση. Ενάντια στην καταστροφή βουνών και παραλιών **στο όνομα της «πράσινης μετάβασης»**, καθώς και την εμπορευματοποίηση και καταστροφική διαχείριση των απορριμμάτων. Ακύρωση των σχεδίων για εξορύξεις ορυκτών πόρων στις διεθνείς θάλασσες (ΑΟΖ).

8. **Πάλη ενάντια στον ρατσισμό**, την Ευρώπη-φρούριο, την αντιλαϊκή και ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Δικαίωμα στο άσυλο, τις ελευθερίες και τα ανοιχτά σύνορα για τους

πρόσφυγες, αξιοπρεπή στέγαση στις πόλεις και τα χωριά μας. Πλήρη δικαιώματα σε εργασία, παιδεία, υγεία, ελεύθερη μετακίνηση σε πρόσφυγες και μετανάστες.

9. Αγώνας για την ισότητα των φύλων. Προστασία της μητρότητας στην εργασία και τις κοινωνικές παροχές, ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου που διαλύει τις δομές κοινωνικής προστασίας. Όχι στις διακρίσεις λόγω φύλου, καταγωγής, σεξουαλικού προσανατολισμού.

10. Αγώνας ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας, για να μην περάσει κανένα σπίτι λαϊκής οικογένειας σε τράπεζες και funds. Θεσμοθέτηση ακατάσχετου πρώτης λαϊκής κατοικίας. Κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου απελευθέρωσης των πλειστηριασμών από το 2015 ως σήμερα. Διαγραφή χρεών των λαϊκών νοικοκυριών προς τράπεζες, κράτος, ΔΕΚΟ.

Αυτό το πρόγραμμα **δεν μπορεί να υλοποιηθεί από «αριστερές» ή «προοδευτικές» κυβερνήσεις** διαχείρισης του καπιταλισμού, χωρίς ρήξη με το αστικό κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς. Η επαναφορά προτάσεων του ΣΥΡΙΖΑ για μια «προοδευτική διακυβέρνηση» για να φύγει η Δεξιά, με το μάτι στραμμένο στη λεηλασία του κόσμου της Αριστεράς και του κινήματος σήμερα, θα οδηγήσει σε πολύ μεγαλύτερες τραγωδίες.

Το πρόγραμμα που παλεύουμε αντιπαρατίθεται με την κρίση και τον πόλεμο, καθώς και τις αιτίες που τους γεννούν, στοχεύει στην υπεράσπιση της ζωής των λαϊκών στρωμάτων ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και την φτώχεια, **συνδέει τη σημερινή πάλη με την επαναστατική προοπτική. Επιμένουμε ότι το πρόγραμμα αυτό μπορεί να υλοποιηθεί στην πληρότητά του μέσα από τη ρήξη με το κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς, μέσα από επανάσταση που οδηγεί στην εργατική εξουσία, καθώς και μέσα από τη ρητή απόρριψη της λογικής των «αριστερών, προοδευτικών κυβερνήσεων»** στα πλαίσια του σημερινού συστήματος.

Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο ορίζοντας αυτών των αγώνων και του προγράμματος που διαμορφώνουν δεν περιορίζεται στα πλαίσια του κοινοβουλευτικού δρόμου. Η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση απέδειξε ότι με τη στρατηγική των λεγόμενων «αριστερών κυβερνήσεων» ούτε περιορισμένες υποσχέσεις φιλεργατικής πολιτικής δεν γίνονται πράξη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

18. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ γεννήθηκε το 2009, μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη και δυνάμωσε την περίοδο των μεγάλων αγώνων της εργατικής τάξης ενάντια στα μνημόνια και είχε τη δική της μεγάλη αγωνιστική, αλλά και πολιτική συμβολή σε εκείνες τις μάχες. Δεν έμεινε στην άκρη, αλλά μπήκε μπροστά, πρώτη στην πάλη για την ανατροπή των μνημονιακών κυβερνήσεων και για το κέρδισμα του κόσμου από τις ιδέες της ανατροπής, προβάλλοντας και παλεύοντας το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. **Μέσα από αυτό τον δύσκολο δρόμο, κατάφερε να καταγραφεί στις συνειδήσεις χιλιάδων αγωνιστών,** να συγκροτήσει ένα διακριτό ρεύμα.

Δέκα χρόνια μετά, καθώς τα πολιτικά αδιέξοδα των διαχειριστών του συστήματος είναι μεγαλύτερα και εντονότερα, οι αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες των «από κάτω» πιο προχωρημένες, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει τη δυνατότητα και το καθήκον να παίξει πρωτοπόρο ρόλο στις μάχες για την ανατροπή της κυβέρνησης και την κυρίαρχη πολιτικής, το μαζικό δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς, συζητώντας με συντροφικό και αυτοκριτικό τρόπο την πορεία της, τα θετικά ή τα λάθη και τις ανεπάρκειές της.

Σε κάθε περίπτωση η κάθε οργάνωση και το μέτωπο συνολικά **κρίνεται στο πως στέκεται απέναντι στις απαιτήσεις της ταξικής πάλης.** Η νέα κατάσταση με **κέντρο τον πόλεμο και την κρίση δημιουργούν νέες ποιοτικά τις απαιτήσεις. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα κριθεί ακριβώς στο πως θα ανταποκριθεί τις απαιτήσεις αυτές. Αυτή είναι η ρίζα του προβλήματος που καλούμαστε να λύσουμε.**

Έχουμε σαν αφετηρία ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ άντεξε παρά τους κλυδωνισμούς, και ότι στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, μπορεί να δώσει ελπίδα και διέξοδο στις αριστερές, ριζοσπαστικές αναζητήσεις πλατιών στρωμάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

19. Είμαστε αισιόδοξοι και αισιόδοξες ότι μπορούμε να βαδίσουμε σε αυτή την κατεύθυνση γιατί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει κάνει πολιτικά βήματα μπροστά, τα οποία έχουν αφήσει το αποτύπωμά τους στο κίνημα.

Η ξεκάθαρη διεθνιστική, αντιπολεμική θέση της στα λεγόμενα «εθνικά ζητήματα» έδωσε τη δυνατότητα σε ένα μεγάλο τμήμα αγωνιστών/τριών της Αριστεράς να αντιπαρατεθούν με τις εθνικιστικές εκστρατείες της Δεξιάς πχ για το Μακεδονικό και τη Συμφωνία των Πρεσπών, χωρίς να καταλήγουν σε αποδοχή της πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Αποκάλυψε τον χαρακτήρα του πολέμου στην Ουκρανία, σαν πόλεμο αντιδραστικό και ιμπεριαλιστικό από όλες τις πλευρές. Έπαιξε θετικό ρόλο με την πολιτική στάση της στο ζήτημα της πανδημίας, καθώς συγκρούστηκε τόσο με τον «επιστημονισμό» που οδηγούσε στην αποθέωση των «ειδικών» της κυβέρνησης, όσο και τον ανορθολογισμό, που οδηγεί κατευθείαν στην αγκαλιά της ακροδεξιάς. Η θέση «σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά» βοήθησε τον κόσμο που σιχαίνεται τον ρατσισμό, εξοργίζεται με τις «επαναπροωθήσεις» και το αίσχος των στρατοπέδων, να δώσει τις μάχες του. Το ίδιο και οι θέσεις της στην πάλη για τα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ+ που βλέπουν την πηγή της καταπίεσης στο εκμεταλλευτικό σύστημα και την προοπτική της απελευθέρωσης στην εργατική τάξη και τις επαναστάσεις της.

Σύντροφοι και συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή όλων των μαχών στο προηγούμενο διάστημα, στο εργατικό κίνημα, στα νοσοκομεία, στην εκπαίδευση, στις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και την δίκη της ΧΑ, στα πανεπιστήμια, στις μάχες ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση, στην προστασία της λαϊκής κατοικίας και ενάντια στην ακρίβεια.

Σήμερα υπάρχουν **σημάδια αγωνιστικής ανάκαμψης, αλλά και μιας νέας ριζοσπαστικοποίησης**, που αναδύεται κυρίως στους κόλπους της νεολαίας, αλλά όχι μόνο. Δεν μετριέται μόνο με την ποσότητα και τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων, αλλά και με το βάθος και τον πλούτο των αλλαγών στις ιδέες που αναπτύσσονται μέσα στην πάλη. Μια νέα γενιά που δεν έζησε την άνοδο και την ήττα του αντιμνημονιακού ρεύματος μπαίνει στο προσκήνιο, παλεύει, ξεπερνάει την απογοήτευση, αναζητά άλλη προοπτική.

Για να μπορέσουμε να επιδράσουμε στη νέα αυτή ριζοσπαστικοποίηση, χρειάζεται να κάνουμε πολλά βήματα μπροστά.

Η συσπείρωση, συγκέντρωση δυνάμεων γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο, η ανασυγκρότηση, επανοικοδόμηση, επανεξόρμηση ενός ευρύτερου αντικαπιταλιστικού ρεύματος στους εργαζόμενους και τη νεολαία, δεν αποτελεί μια στενή δική μας επιδίωξη, αλλά **αποτελεί κεντρικό ζήτημα για την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στην κοινωνία.**

Η πρωτοπόρα συμμετοχή στους αγώνες, η ανασυγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με το ξεπέρασμα των προβλημάτων, η **συμβολή της στη συσπείρωση, ενότητα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**, είναι οι τρεις πλευρές της δράσης μας, που πρέπει να υπηρετήσουμε.

20. Παλεύουμε για την ανάπτυξη του κινήματος και την ταξική του ανασυγκρότηση. Παρεμβαίνουμε στους αγώνες που ξεσπάνε, ενωτικά με όλον τον κόσμο που ξεσηκώνεται και παλεύει. Με τη δύναμη των αγώνων, με απεργίες διαδηλώσεις, καταλήψεις. **Με τη δύναμη ενός ανατρεπτικού, πολιτικοποιημένου εργατικού κινήματος, στα χέρια των ίδιων των εργαζόμενων.** Παλεύουμε ώστε το κίνημα να μην μείνει στα «μισά του δρόμου», αλλά να αναμετρηθεί νικηφόρα με την αστική πολιτική και τελικά την καπιταλιστική εξουσία. Να βάλει

τα θεμέλια για μια κοινωνία όπου το κριτήριο θα είναι η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών σε αρμονία με τη φύση και όχι το κέρδος.

Για να αναπτύσσονται και να νικάνε οι αγώνες χρειάζεται να ξεφεύγουν από την ηγεσία του υποταγμένου συνδικαλισμού, της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και άλλων μεγάλων δευτεροβάθμιων συνδικάτων. Του συνδικαλισμού του ελέγχου και του παγώματος των αγώνων, της συναίνεσης, της διαφθοράς μέσω των κονδυλίων που μοιράζει μέσω κράτους, ΕΕ κλπ.

Παλεύουμε ώστε οι αγώνες να οργανώνονται από τα κάτω, με κέντρο τα πρωτοβάθμια σωματεία και κάθε άλλη μορφή αυθεντικής συσπείρωσης των εργαζόμενων (επιτροπές αγώνα, συντονιστικά κ.λπ.), να συντονίζονται με μόνιμο και σταθερό τρόπο, να αναδεικνύεται ένα διαφορετικό «κέντρο» μάχης και αγώνα μέσα στο εργατικό κίνημα.

Τα αιτήματα του κινήματος πρέπει **να ανταποκρίνονται στα ζωτικά συμφέροντα** και τις ανάγκες της εργατικής τάξης, κόντρα στις λογικές που αυτοπεριορίζονται στο «εφικτό» με βάση τον «πολιτικό συσχετισμό δυνάμεων» ή τις «δυνατότητες της οικονομίας». Να ξεφεύγουν από τον κατακερματισμό και τον συντεχνιασμό του «επιδόματος» ή της «ρύθμισης για εμάς». Να στοχεύουν στην **ενότητα της τάξης** αντιπαλεύοντας την επιδίωξη των κυβερνήσεων για διάσπαση και αντιπαράθεση του ενός τμήματος με το άλλο («δημόσιος-ιδιωτικός τομέας», «Έλληνες-ξένοι», «ελαστικοί και μόνιμοι εργαζόμενοι» κ.λπ.). **Να συνδέουν τους οικονομικούς με τους πολιτικούς αγώνες**, με την αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη (με κρίκους όπως η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς) και την πάλη κατά της ΕΕ. Να τείνουν να πολιτικοποιούνται και να ενοποιούνται. Να επιδιώκεται **η ενότητα στην δράση, όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς** με βάση τις ανάγκες του κινήματος. Να αναλαμβάνει και καθαυτό πολιτικές πρωτοβουλίες για τα ζητήματα της λαϊκής επιβίωσης, του πολέμου, της δημοκρατίας.

Με αυτό τον τρόπο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς για τα πλατιά στρώματα των εργαζόμενων και της νεολαίας που παλεύουν, προβληματίζονται, αναζητούν πολιτική προοπτική. Μπορεί να γίνει πόλος συσπείρωσης των δυνάμεων της μαχόμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς και ενός πλατύ ανένταχτου δυναμικού αγωνιστριών και αγωνιστών.

21. Αφειρηία και βάθρο της πολιτικής μας παρέμβασής είναι η *αναγκαιότητα ύπαρξης, συγκρότησης, ενίσχυσης της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς και του μετώπου της.*

Όταν τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν πάνω από την ανθρωπότητα, όταν η διεθνής καπιταλιστική οικονομία λαχανιάζει στην ανηφόρα των άλυτων κρισιακών προβλημάτων, όταν τα σημάδια της περιβαλλοντικής καταστροφής και της επισιτιστικής κρίσης αγκαλιάζουν εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, και η σοβούσα πολιτική κρίση οδηγεί την ακροδεξιά να προελαύνει σε όλη την Ευρώπη **ελλείψει εργατικής επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς**, τότε η αναγκαιότητα **του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου είναι δυνατότερη παρά ποτέ.**

Η ίδια η ζωή είναι που έχει βάλει στην **ημερήσια διάταξη** αυτή ακριβώς την ανάγκη **ανασυγκρότησης, επανεξόρμησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**, μιας ανώτερης συσπείρωσης δυνάμεων που θέλουν να δώσουν τη μάχη με τον αντίπαλο στις νέες συνθήκες από επαναστατική σκοπιά.

Μέσα στις μάχες του προηγούμενου διαστήματος ξεχώρισε ένα σημαντικό, μαζικό, μάχιμο ρεύμα αγωνιστών και αγωνιστριών, που τις έδωσε αποφασιστικά, από ριζοσπαστικές θέσεις.

Καλούμε τον κόσμο αυτό να κάνουμε ένα μεγάλο βήμα πολιτικής-προγραμματικής συγκρότησης και ενοποίησης σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, στον δρόμο για ένα ισχυρό μέτωπο-πόλο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Το μαχόμενο δυναμικό δεν θα γίνει

αιμοδότης σχεδίων διαχείρισης του καπιταλισμού, «διόρθωσης» της σημερινής κατάστασης και τελικά ενίσχυσης των «δημοκρατικών δυνάμεων», επαναλαμβάνοντας την καταστροφική εμπειρία της ενίσχυσης του ΣΥΡΙΖΑ και από δυνάμεις της «άλλης αριστεράς».

Η 5^η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ απευθύνει ανοιχτό κάλεσμα προς τους αγωνιστές, τα ρεύματα και τις δυνάμεις που **θέλουν να παλέψουν ενάντια στον δολοφονικό καπιταλισμό της εποχής μας, για το ψωμί, την ειρήνη και την ελευθερία των λαών, ενάντια στα καπιταλιστικά κέρδη, τον πόλεμο και τους ανταγωνισμούς, από θέσεις ανατροπής της πολιτικής της άρχουσας τάξης, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και των κυβερνήσεών τους.** Να παλέψουν από θέσεις υπεράσπισης της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, απορρίπτοντας την πολιτική ή εκλογική συμπόρευση-ενσωμάτωση με την ρεφορμιστική Αριστερά. Να χαράξουν από σήμερα κίολας μια συντεταγμένη πορεία σταθερής πολιτικής συνεργασίας, διαλόγου και κοινής δράσης, που θα οδηγήσει στην πολιτική συστράτευση, στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας.

Ανάμεσα σε δυο δρόμους έχει να διαλέξει ο μαχόμενος κόσμος, η αντικαπιταλιστική αριστερά. Από την μια η πλατιά συσπείρωση δυνάμεων για το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα η ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Από την άλλη ένα «άμεσο πρόγραμμα ανακούφισης» σε αντιπαράθεση με τους πολιτικούς στόχους της σύγκρουσης με το σύστημα και μια διαχειριστική αριστερά τύπου «Μελανσόν». **Η ANΤΑΡΣΥΑ διαλέγει σταθερά τον πρώτο.**

Το κάλεσμά της αποτελεί ένα φιλόδοξο και ρεαλιστικό κάλεσμα αρχών, από τώρα, για τις εκλογές και για μετά τις εκλογές. Για το κίνημα και τις πολιτικές μάχες.

Ξέρουμε πως η συσπείρωση δυνάμεων δεν είναι ένα μονόπρακτο, ούτε αρκεί ένα κάλεσμα. Αντίθετα απαιτείται μια **σταθερή πορεία οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών προϋποθέσεων** για τη συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων πάνω σε μία αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που περιλαμβάνει, **την αναγκαία προγραμματική συμφωνία, την κοινή δράση στους αγώνες, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω στα κρίσιμα θέματα της περιόδου, την κοινή επιδίωξη και επιλογή υπέρ της ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** και την οικοδόμηση του δικού της πολιτικού μετώπου-πόλου.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτέλεσε ένα πρώτο σημαντικό και με μακρόχρονη επίδραση βήμα στη συσπείρωση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής, κομμουνιστικής Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας. Απορρίπτουμε μια λογική «στασιμότητας» και αντίθετα επιδιώκουμε ένα νέο βήμα συγκρότησης των δυνάμεων αυτών, μια πρόταση συντεταγμένης πορείας για συσπείρωση νέων δυνάμεων στην κατεύθυνση του αντικαπιταλιστικού μετώπου/πόλου.

Δεν έχουμε τη λογική «εμείς οι μόνοι συνεπείς», υπάρχει ένα ευρύτερο δυναμικό, κυρίως μέσα στην εργατική τάξη και την μαχόμενη νεολαία, που αναζητεί συνολική αντικαπιταλιστική-ανατρεπτική απάντηση, υπάρχουν συλλογικότητες και οργανώσεις, που στον έναν ή τον άλλον βαθμό, προσεγγίζουν αυτή την ανάγκη.

Σε αυτή την προσπάθεια, θα συμβάλει από τώρα η αναζωογόνηση της ANΤΑΡΣΥΑ, με έμφαση στη δημοκρατική πολιτική λειτουργία των επιτροπών και των οργάνων της, στον αποφασιστικό ρόλο των συνελεύσεων και των μελών, στον κοινό σχεδιασμό και την κοινή παρέμβαση στα μέτωπα πάλης, με επανακατάκτηση της μετωπικής κουλτούρας, που σέβεται και δίνει χώρο στις διαφορετικές φωνές, αλλά κρίνεται τελικά στην προώθηση των κοινών μας στόχων.

Έχουμε ως **αφετηρία το κοινό πολιτικό και προγραμματικό κερτημένο της ANΤΑΡΣΥΑ.** Το υπερασπίζουμε και το αναπτύσσουμε

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

22. Ειδικότερα για το θέμα των εκλογών.

Από αυτή την σκοπιά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα παρέμβει και στις εθνικές εκλογές, όποτε και αν γίνουν.

Απευθύνουμε ανοιχτό κάλεσμα προς όλες τις δυνάμεις να τοποθετηθούν θετικά υπέρ της ανάγκης για μια ισχυρή ενωτική παρέμβαση της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις επερχόμενες πολιτικές μάχες και τις εκλογές στην βάση προγράμματος, αρχών και με σχέση σεβασμού και ισοτιμίας. Τέτοιες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα υπάρχουν. Είναι δυνάμεις που συγκρούστηκαν με την πορεία υποταγής του ΣΥΡΙΖΑ, άλλες που διαφοροποιήθηκαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Με βάση όλες τις διεργασίες που έχουν γίνει έως τώρα, το διατυπωμένο πρόγραμμα, την θέση για πολιτική και εκλογική συμπόρευση με τις δυνάμεις του ΜΕΡΑ 25, και την πρακτική των διπλών διαπραγματεύσεων η ΛΑΕ έχει χαράξει ένα διαφορετικό δρόμο και δεν υπάρχουν περιθώρια πολιτικής συνεργασίας με τις δυνάμεις του χώρου αυτού.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αντέξει όλα αυτά τα χρόνια, γιατί έχει μια σημαντική πολιτική-προγραμματική συμφωνία σε σοβαρά ζητήματα, γιατί το δυναμικό της είναι πρωτοπόρο στους αγώνες, γιατί η ύπαρξη μαζικής, μετωπικής αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς είναι ανάγκη των καιρών, ανάγκη του μαχόμενου κόσμου της εργασίας.

Με πίστη σε αυτή την πεποίθηση, η 5^η Συνδιάσκεψη πρέπει να αποτελέσει αφετηρία ενός νέου άλματος.

Η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Αθήνα, 22/1/2023

Το κείμενο της Πολιτικής Απόφασης μετά από συζήτηση και τροπολογίες υπερψηφίστηκε από την 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ